

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ο Γζάννης κι' ο Μαρής
μιλούνε κι' άπορείς.

Γ.— Με τή φοβέρα τους, Μαρή, και τόν εγωισμό τους,
μ' έπήρανε κι' έμένανε οί "Αγγλοι στό λαιμό τους.
Μ.— Τι έπαδες;
Γ.— Μην τά ζωτάς! Μόμπηκε στήν ιδέα,
ένεκα πώκηρούσανε τήν άμοιβή σπουδαία,
μέρα και νύχτα διαρκώς νά κάθωμαι στή Λάση
και νά κυτάζω άγριπνος μήν ήθελε περάσει
κανένα ύποβρύχιο από τους "Ασπρους Βράχους
κι' άμέσως τηλεγράφημα νά κάρω στους συμμάχους
νάστουνε νάν τόν πιάσουνε και όδύο πώς νά πιάσω
άπό τόν "Αγγλο ναύαρχο άμέσως τή καπάρο.

Μ.— Μωρ' άστα και δέν φαίνονται τ' άναθεματισμένα!
Γ.— Κι' όμως μωφάνηκε, Μαρή, πώς έφαινόταν ένα.
"Εβλεπα μέσ' τή θάλασσα ένα σημάδι μαυρο
κι' ένόμιζα πώς αίγουρα τήν τύχη μου θενάυρω.
Τάβλεπα πώφαινότανε από τή Ήν όπισω
κι' έγύρευα τόν πρόξενο νά τόν είδοποιήσω
πώς ένα ύποβρύχιο από τή Ήν πετιέται,
άλλ' οία πλάνη φοβερή!
Έέρεις, τί έβλεπα Μαρή;
Τήν πέτρα που κουνιέται!

Μώκέντησε τήν όρεξι τή "Αγγλίας τή προκλάμο,
και κάθωμ' από τά προκίτες στό Λαοδιγώ στόν άμμο
μέ τήν ιδέα πάντοτε πώς κάποιο θά ξαφνίση
νάν τή προδώσω τ' άτιμο νά πάρω τή μπαξίσι,
άλλά κανένα δέν περνά! Και πάλι χτες τή βράδυ
έβλεπα μέσ' τή θάλασσα και δεύτερο σημάδι
κι' ένόμιζα πώς θετικά
είν' άπ' αυτά τά όργικά
κι' έγύρευα τόν πρόξενο τή λίρες νά μου δώκη
"Αλλ' οία πλάνη φοβερή!
Έέρεις τί έβλεπα Μαρή;
Τό πτώμα τού έκπνεύσαντος γαιδάρου τού Κολόκη!

Μ' αντίρριψε ή άμοιβή πώκηρου ή "Αντάτα,
και μώλεγ' ένας φαρσινός
πούναι καλός θαλασσινός,
πώς νάβγουμε στό πέλαο γιά δαύτα με τήν τράτα.
Τι λές και σά; Είν' εύκολο ή τράτα νάν τά πιάση
Αυτά συνήθως πίνονται στόν πεγγαριού τή λάση
και τά ρα πούναι γίωμασι δυσκόλως θάν τά βρήτε.
"Αλλά ό "Αγγλος τού αυτών τών γνώσεων στερούται,
Και κανει στήν Καλίπολι θριάμβους με τούς όγους
νομίζει πώς με τόν παρᾶ θά πιάση τού δαιμόνου.

Οί "Ιταλοί έξέρχονται. Τό ξερείς;
Γ.— Τι με μέλλει!
"Ο δρόμος είν' έλεύθερος νά βγαίνη όποιος θέλει.
"Ο δρόμος είν' έλεύθερος και άς έξέλθουν όλοι
πεζοί και ναύτες και ίππείς.
Μόνον έμε νά μη μου πής
νά βγᾶ άφ' τ' "Αργοστόλι
ν' αφήσω τή χάρατι μου νά τρέχω με τ' "Αντάτες
νά μ' άλευρογορίζουνε,
άπάνου που σαορίζουνε
τά σῦκα κι' ή ντομάτες.

Μ.— Μά λέγεται μωρὲ σκυλί
πώς άμα βγούν οί "Ιταλοί
θά σηκωθούν κι' οί Βλάχοι.
Γ.— Αύτά δέν μου φουσκώνουνε καθόλου τή στομάχι.
"Εγώ ένδιαφέρομαι θεομῶς και διαπύρας,
νά ήναι στό συνδυασμό κι' ό Τρίκαρδος ό Σπύρος
γιατί κι' αυτός άγωνιστής τού κόμματος τυγχάνει
κι' αν έκτεθῆ μονάχος του, χαλάστρες θά μᾶς κάνη.

Μ.— "Αλλ' αν συμπέση μασκαρά,
νά συνέξελθουν πονηρά
Κομιτατζήδων σίφη;
Γ.— "Εγώ τή πᾶν περιφρονῶ
κι' έδώθενε δέν τή κουνῶ
πρίν μετρηθούν οί ψήφοι.
"Εξόδου άναγνώσματα μήν κάθεσαι νά ψάλλης.
Ζήτημα σπουδαιότητος είναι γιά με μεγάλης
περι τού πώς θά μετρηθούν τά τμήματα της Πάλης.

"Εγώ δέν σκέπτομαι Μαρή,
αύτά π' ό Χόλβεκ φλυαρεί
ούτε π' άκούω τί θά πῆ ό Γρέυς κι' ή "Αντάτα.
Κι' αν θέλης νά μη χάσουμε τ' αυγά με τή καλάθιον,
ν' άκούμε τόν Ευστάθιον
άπό τά Τσελεντάτα.

"Ας έβγουν όλοι γενικῶς
νά δράσουνε πολεμικῶς
σ' "Ανατολή και Δύσι.
έμεις θά δράσωμεν, Μαρή, εν άλλη κατευθύνσει.
Τό ζήτημα τού "Αρεως
θά σταματήση τώρα,
κι' εν έποχή Γουνάρεως
ή κάλη περνει φόρα.

"Ας έβγουν όλ' οί χριστιανοί κι' άς πᾶνε στήν εϋχή μου.
έγώ "μωσ λόγων ένεκα πολύ σπουδαιότερων,
πρέπει νά μείνω έδεκα νάχω τήν προσοχή μου
στός κάλας τού Γουνάρεως και τόν Φίλελυ έρωγ.
"Εγώ άρρον ήγόρασα εν τούτοις παρουσι χρόνοις
κι' αν άληθεύσῃ τή πρόβλεψη μου
και έδραν τών ενεργειών θά έχωμεν τήν "Ασσο,
τότε και τή εϋχή μου και δέν πρεσεί νά ό θάσῃ!

Λόγοι συντρέχουνε πολλοί

ΕΠΙΧΡΕΩΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ
ΛΗΜΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΜΜΟΣΙΟΥ

ὅπου μου λένε «μείνε»
Τὸ ζήτημα τοῦ Παντελῆ
μὴ λές μικρὸ πὼς εἶναι,
νὰ σοῦ τὸν ἀποκλείουνε ὀριστικῶς οἱ ἄλλοι
καὶ νᾶρχεται ὁ Τετυνὲς
καὶ νὰ γυρεῦη μὲ φωνὲς
νὰ σοῦ τὸ ἐπιβάλῃ!

Πεντάρα δὲν σοῦ δίνω ἄγω
γὰ τσοῦ πολέμου τῶρα.
γὰ τὸ Λευτέρη μου θὰ βγῶ
καὶ θὰ φωνάζω φόρα.

Κι' ἂν στὸ καπέλο σου καὶ σὺ δὲν βάλῃς Βενιζέλο,
νὰ ξέρῃς πὼς χωρίζουμε καὶ σχετικὰ δὲν θέλω.
Γ.— Ποτέ μου δὲν σὸγάλασα στής ἐκλογὲς χατήρι,
ἀλλὰ...

Μ.— Τ' ἀλλὰ νὰ λείπουνε καὶ κόττα κακομοίρη,
νᾶχῃς τ' αὐτιά σου τέσσερα, τὰ μάτια σου δεκάξη,
γιατ' ἤρθ' ἔδω ὁ Πεταλάς
μὲ πιθανότηας πολλὰς
πὼς θὰ σὲ μεταλλάξῃ.

Ξαπόστα τὸν ἐστειλανε γὰ σὲ τὸν Ἀντωνάκη,
κι' ἂν τὸν ἴδῃς ἀλόργευσε καὶ στρίψτε του σοκάκι.
Καὶ ἂν ἐσὺ τὰς ἀρετὰς τοῦ Γίγαντος κηρύττεις,
τυγχάνει τετραπέρατος κι' ὁ Ἀρειοπαγίτης
καὶ μὲ τὰ λόγια τὰ πολλὰ
καὶ μὲ τὴν εὐγλωττία,
ἀστραπηδὸν σὲ προσκολλᾷ
μὲ τὴ φανλοκρατία

Γ.— Μωρ' εἴμ' ἀκλόνητος ἐγὼ. Δὲν πιάνομαι μὲ μάγια.
Μ.— Κι' ἄλλες φορὲς μοῦ τᾶλεγε μὰ τᾶστριψες κανάγια.
Γ.— Ἡ ἐκλογὴ ἔναι σοβαρὰ
κι' ὅσο γὰ τούτην τὴ φορὰ
Μ.— Καὶ ὁμῶς διαδίδεται πὼς καρτερεῖς τὸ Θάνο
Γ.— Ὁ Θάνος εἶν' ἀκίνδυνος καὶ μὴν τινέ φροβείσαι.
Μ.— Μωρὲ ποῦ νὰ μὴ σ' ἤξερα τί διπλωμάτης εἶσαι!

Γ.— Στὸ Βενιζέλο βρὲ κουτὲ, εἶν' ὄλος μου ὁ ζῆλος,
ἀλλ' ἂν ἐν μέσῳ τῶν πολλῶν τυγχάνει κι' ἓνας φίλος
ποῦ κάποιος εἶναι χρήσιμος γὰ τὸνα καὶ γὰ τ' ἄλλο,
ἐμὲ δὲν μῶρχεται καλὰ νὰ πᾶ' νὰ τὸν προσβάλω
ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἐπαρχίας βγαίνει.
Δὲν σοῦ μιλῶ γὰ τὸ Μπασιά. Σοῦ ὁμιλῶ ἐν γένει
περὶ τῆς χρησιμότητος ἐνὸς ὑποκειμένου
κι' ἀντικειμενικώτατα ἐπὶ τοῦ προκειμένου!

Μ.— Μ' αὐτὴν τὴν γλῶσσα ποῦ μιλεῖς πολὺ φοβοῦμαι Γιάννη,
πὼς θὰ σὲ παρασύρουνε καὶ σὲ οἱ λαοπλάνοι
καὶ γὰ νὰ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θ' ἀποσιγήσῃς,
μὴν γκαίνῃς μὲ κανένανε χωρὶς νὰ μ' ἐρρήσῃς.
Νὰ κόψῃς τὸ χαιρετισμὸ
ἀπ' ὅσους κι' ἂν γνωρίζῃς,
καὶ μόνο τὸ συνδυασμὸ
νὰ μοῦ ὑποστηρίξῃς.
Γ.— Μὰ οὔτε καὶ τὸν Τροίκαρδο ; Οὔτε τὸ Χαριάτο ;
Μ.— Θὰ γδοῦμε. Μὴ βιάζεσαι. Τὰ λέμε τὸ Σαββάτο.

**Μαρκῆς ὁ καταχθόνιος
καὶ Πεταλάς Ἀντώνιος.**

Μ.— Καλῶς τονε τὸ φίλο μου τὸν Ἀρειοπαγίτη.
Πότε μᾶς ἐκοπιάσετε ;
Τὴν περασμένη Τρίτη.
Μ.— Τὴν Τρίτη; Δυστυχία μου ! Τί ἀποφάσῃς ἡμέρα !
Καὶ πὼς λοιπὸν τὰ πράγματα τὰ βρῆκατ' ἔδωπέρα ;
Πολὺ πολὺ εὐχάριστα.
Μ.— Μὰ γὰ ποῖον πνεῦμα ;
Π.— Πληροφόρημα δηλαδὴ πὼς δὲν ὑπόρχει οὐμία
καθὼς μοῦ τὸ παρίσταναν γὰ τὸν ψευτομεσιὰ.
Μ.— Ὅστε χωρὶς ἀνασχοπὴ τὸ λέγε δημοσίᾳ
πὼς ἦσαν τὰ θάματα τοῦ Γίγαντος φενάκη !
Π.— Ἄμ' τί θαρρεῖς πὼς ἔκαμε ;
Μ.— Προχώρει Ἀντωνάκη.

Π.— Αὐτὸς ἐφάνη, φίλε μου, ἓνας ἀερολόγος
ποῦ δὲν ὑπῆρξε δευτέρος. Δὲν συμφωνεῖς ;
Μ.— Τί λόγος !
Καὶ ποῖος εἶναι ἱκανὸς ἀντίρρησην νὰ φέρῃ ;
Τὸν θεωρεῖται δηλαδὴ γὰ μπαλγιο τὸ Λευτέρη
Π.— Μὰ τέλος πάντων ὑφ' ἡμῶν τοιοῦτος θεωρεῖται.
Μ.— Χαίρω πολὺ ποῦ ἦλθατε κι' ὁ ἴδιος νὰν τὸ πῆτε
γιατ' εἶν' ὁ κόσμος ἀλαλος κι' ἐμὲ δὲν μοῦ πιστ' εὔει
ποῦ λέω πὼς κι' ὁ Πεταλάς τέτοιο Θεὸ λατρεῖται.

Π.— Ἐγὼ φωνάζω φίλε μου, καὶ τὸ διακηρύττω
πὼς Ἐθνικὴ καταστροφὴ ὁ Βενιζέλος ἦτο.
Εἰς ὅλα ἐναυάγησε, εἰς ὅλα ἔπεσ' ἔξω
κι' ἐπίτηδες γὰ βουλευτῆς ἐβγήκα νὰ συντρέξω
διὰ νὰ πολεμήσωμεν μετὰ τῶν ὁμοφρόνων
τὸν ἀκριτον δημιουργὸν τῶν ἔργων τῶν ἀφρόνων
ποῦ ἐκ τῆς ἀκρισίας σου ἐχάσαμε τὴ Θράκη.
Μὰ δὲν εἶν' ἔτσι φίλε μου ;

Μ.— Σὺ εἶπας Ἀντωνάκη !
Κι' ἀφοῦ τὸ λές τοῦ λόγου σου ποῦσ' Ἀρειοπαγίτης,
πὼς θέλεις ν' ἀντιτείνω γὼ ὁ ἔσχατος πολίτης !

Π.— Εὐχαριστῶ γὰ τὰς τιμὰς...
Μ.— Χρέος μου κύρ' Ἀντώνη !

Ἡ μάγος εὐγλωττία σας
καὶ ἡ φανλοκρατία σας
μὲ καθυποχρεᾷνε !

Π.— Ὁ Βενιζέλος, φίλε μου, δὲν ἔχει νοῦν καθόλου.
Αὐτὸς μοιραῖως τᾶδωσε τὸ ἔθνος τοῦ διαόλου,
κι' ἂν δὲν προφτάσωμεν ἡμεῖς νὰ τὸ ἀναστηλώσωμεν,
Ἄλλοίμονον !
Μ.— Τετέλεσται ! ποτὲ δὲν θὰ γλυτώσωμεν !

Π.— Αὐτὸς λοιπὸν ὁ κύριος ποῦ λέγεται Μεσίας
διέπραξεν εἰς βάρος μας πολλὰς ἀνοησίας
Μὲ τῆς ψευδανορθώσεως τὰ δῆθεν νέα φῶτα
κι' ἐκ τῆς συγχύσεως αὐτῆς
δὲν εἰμπορεῖ ὁ βουλευτῆς
νὰ ἐργασθῇ σὰν πρῶτα
καὶ νὰ φανῇ ἀφέλιμος στοὺς φίλους ποῦ γνωρίζει.
πλειοψηφίαν νᾶχουμεν στὰς ἐκλογὰς μεγάλην
καὶ εἰς τὸ πρῶην καθεστῶς νὰ ἔλθωμεν καὶ πάλιν.

Σεῖς πὼς τ' ἀντιλαμβάνεσθε τὰ πράγματα ;
Μ.— Ρωτιάτε ;
Ἐγὼ τὸ βλέπω προφανῶς τὸ μαῦρο ποῦ θὰ φάτε !
Σὺ δὲ ἴδιως ποῦ γνωστὸς τυγχάνεις ὑπὲρ πάντας
ὡς φίλος ἀρχαιότατος αὐτῆς τῆς προπαγάντιας
ποῦ τὴν ἀποσκοράμισιν τοῦ Γίγαντος ποθεῖτε,
ἐλπίζω περισσότερον νὰ εὐχρηστηθῆτε !

Π.— Εἶσθε λοιπὸν ἀντίθετος ; Δὲν εἶσθε ἰδικός μου ;
Μ.— Ἐγὼ κυτιάω πάντοτε τὸ φρόνημα τοῦ κόσμου,
κι' ἂν θέλῃς, Ἀντωνάκη μου, τὸ φρόνημα νὰ μάθῃς,
σὲ σέβομαι καὶ σ' ἀγαπῶ
μὰ προτιμῶ νὰ μὴ στὸ πῶ
ἐκεῖνο ποῦ θὰ πάθῃς.

Γιὰ Βενιζέλαο διψᾷ ὁ τόπος Ἀντωνάκη !
Κι' ὁ μόνος τρόπος νὰ σωθῆς
εἶναι τὸ νὰ παραιτηθῆς
καὶ μὲ τὸ πρῶτο πέραμα νὰ ξαναπᾶς στὸ Θιάκι.

Σοῦ ὁμιλῶ εἰλικρινῶς καὶ δίχως κολακεία.
Τὶς ἡ ἀνάγκη ἀνθρώπος μὲ τέτοια ἡλικία
ν' ἀνακατῶνεσαι σ' αὐτὰ τὰ συχαμένα πράγματα
καὶ δάσκαλος νὰ γίνεσαι νὰ μᾶς μαθαίνεις γράμματα
γὰ νὰ μᾶς λές στὸ τέλος
πὼς εἶν' ἐμπρὸς στὸ Γούναρη μηδὲν ὁ Βενιζέλος !

Εἰς κόσμον, φίλε Πεταλά,
δὲν εἶμαστε μέγαλονε
καὶ γνωρίζομεθα καλὰ
ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλονε.

Καὶ σεῖς καλῶς γνωρίζετε ἐμὲ ποῦ σαλαρίζω
κι' ἐγὼ ἐπίσης κάλλιστα πρὸ χρόνων σᾶς γνωρίζω.
Γνωρίζομεν τοῖος ὁ νῦν παρωθητονογὸς γι' ὁ τέλος,
κι' εἶν' ἐπιπονητὸν γὰν ἐπὶ τὰ ὄλας ὁμοιομοιᾶς
καὶ τέλος πάντων ἄδικα νὰ τρώτε τ' ἀντερό σας
γι' ἄλλο ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἐκείνοι τὸν ἄλλονε

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΜΟΥΡΙΟΥ

